

13de JAARGANG, NR. 233
23 FEBRUARI 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Olov Lövmö, Gov't Mule, Jamie Cullum, Klatwerk3, Luc Houtkamp, Yuri Honing, Bart Maris, Herb Geller, Brussels Jazz Orchestra e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Kenny Garrett, Pieranunzi/Somsen/Mirabassi, Zara McFarlane.

EN VERDER:

15 New York Calling (Roos Plaatsman)

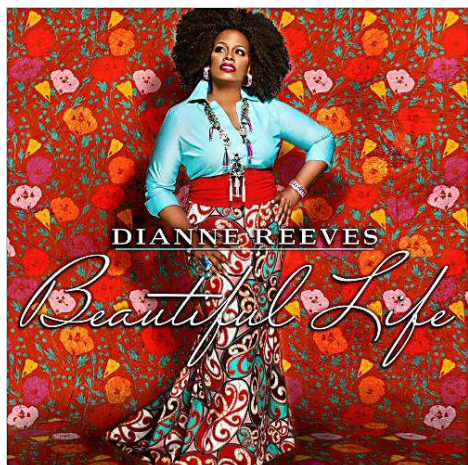
16 Bestsellers en tips Jazz Center

JAZZFLITS 234

staat **9 MAART** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

'Beautiful Life' van Dianne Reeves.

Twee Grammy Awards voor toetsenist Chick Corea

Toetsenist Chick Corea heeft twee Grammy Awards 2015 ontvangen. Hij kreeg de Grammy 'Best Improvised Jazz Solo' voor zijn solo op 'Fingerprints' van zijn album 'Trilogy'. Dat album werd ook verkozen tot 'Best Jazz Instrumental Album'. De Grammy 'Best Jazz Vocal Album' was voor 'Beautiful Life' van Dianne Reeves. Het 'Best Large Jazz Ensemble Album' was volgens de Grammy-keuzeheren 'Life In The Bubble' van Gordon Goodwin's Big Phat Band op Telarc International. De andere drie genoemde albums kwamen uit bij Concord. De Grammy Awards werden zondag 8 februari in Los Angeles uitgereikt.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Hermine Deurloo tijdens een repetitie in de Kleine Komedie. (Foto: Joke Schot)

'DANSEN OP EEN GLAZEN PLAFOND' IN PREMIÈRE

In de Kleine Komedie in Amsterdam is op 26 januari Corrie van Binsbergens productie 'Dansen op een Glazen Plafond' in première gegaan (bezetting 1). "Verrassend variété met diepgang. Van hilarische column tot abstracte poëzie en van stand-up-comedy tot poëtisch verhaal. Van klassiek strijkje tot heftige rock en van hedendaagse harpmuziek tot swingende jazz", aldus het programmaboekje. De titel staat voor begrenzing. Aan 'Dansen op een Glazen Plafond' doen in twee bezettingen louter vrouwelijke kunstenaars mee, onder wie Sanne Wallis de Vries (presentatie), Marije Nie (tapdans), Christine Otten (schrijver) en de musici Tineke de Jong, Esther Apituley, Hermine Deurloo, Tini Thomsen en Mick Paauwe. Corrie van Binsbergen speelt gitaar, levert composities aan, heeft de artistieke leiding en doet de productie. 'Dansen op een Glazen Plafond' is in maart nog een aantal keren te zien. De première van bezetting 2 is op 7 maart in LantarenVenster, Rotterdam.

Bekijk hier een video over de productie:
<http://vimeo.com/106373145>

NIEUWS

Hans Overvliet weg bij Jazzfestival Middelburg

Hans Overvliet is per direct opgestapt bij het International Jazz Festival Middelburg. Hij was vanaf het begin, ruim acht jaar geleden, nauw bij het festival betrokken. In een mail spreekt Overvliet van 'onoverbrugbare persoonlijke en inhoudelijke verschillen' tussen hem en het bestuur van het evenement. Voorzitter Jack van Aspert zegt op 9 februari in het dagblad PZC dat het zaken uit het verleden betreft. Hij wil liever naar de toekomst kijken, onder meer naar een bredere samenwerking met onder meer Scheldejazz in Terneuzen. De komende editie van het Jazzfestival Middelburg is tijdens de Pinksterdagen.

Juan Martinez Schrijver. (Persfoto)

Juan Martinez nieuwe directeur Jazz Orchestra of the Concertgebouw

Juan Martinez Schrijver is benoemd tot directeur van Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Hij was al sinds 2008 artistiek en zakelijk leider. "Martinez slaagde erin met een beperkt budget succesvolle en toegankelijke jazzconcerten te programmeren in het Concertgebouw. Bovendien wist hij internationaal de aandacht op het Jazz Orchestra te vestigen met diverse tournees in onder meer China, Japan en Zuid-Amerika", aldus het bestuur van de Stichting Jazz Orchestra of the Concertgebouw. De komende tijd gaat de nieuwe directeur zich toeleggen op het verbreden van het publiek voor het orkest. Het orkest gaat dit jaar onder meer op tournee naar Zuidoost-Azië en er komt een nieuwe serie concerten met de titel 'Jazz Orchestra of the Concertgebouw XL'. Martinez is sinds 1996 ook als bariton-saxofonist bij het orkest betrokken.

PLATEN

Lennie Tristano in 1947 in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

NOOIT EERDER UITGEBRACHTE LIVE-OPNAMEN LENNIE TRISTANO OP DUBBEL-CD VERSCHENEN

Een reeks niet eerder uitgebrachte live-opnamen van pianist Lennie Tristano is op een dubbel-cd bij het label Uptown verschenen. Het betreft opnamen die de tweede week van april 1951 in de Blue Note Jazz Club in Chicago werden gemaakt. De titel van de cd is 'Chicago April 1951'.

De opnames werden gemaakt door de eigenaar van de Blue Note. Tristano is te horen met een sextet met Lee Konitz op altsax, Warne Marsh op tenorsax (beiden speelden vaak met Tristano) en Willie Dennis op trombone. Dominic Simonetta drumt en Burgher Jones is de bassist. Het repertoire bestaat voor een groot deel uit standards. Onder meer 'All the things you are', 'I'll remember April', 'These foolish things' en 'Pennies from heaven' worden gespeeld.

Dash viert tienjarig bestaan met opname live-cd

Dash, de band van Maarten Ornstein (saxofoon), Alex Oele (basgitaar) en Eric Hoeke (drums), bestaat tien jaar. Dat werd 7 februari gevierd in Splendor Amsterdam met de opname van een nieuwe live-cd. Er werden twee sets gespeeld. In de eerste set speelde het trio nieuw materiaal. Na de pauze nam een keur van gastsolisten op het podium plaats: Joshua Samson (percussie), Michael Moore (altsaxofoon, klarinet), Joost Buis (trombone) en Jasper Stadhouders (gitaar). Tezamen met Dash speelden ze een lange non-stop set met speciaal gecomponeerd materiaal.

NIEUWS

Zaandamse concertreeks Jazz in Serah voortaan in Koog aan de Zaan

Jazz in Serah vond oorspronkelijk onderdak in Serah Artisan, maar verkaste ongeveer een half jaar geleden tijdelijk naar De Kleine Waarheid. Jazz in Serah is een van de twee concertreeksen van Uitgesproken! Jazz in Zaandam en omstreken. In de reeks Jazz in Serah treden groepen op 'met een doortimmerd, spannend en beproefd repertoire'. En in de serie Come Along klinkt muziek die nog in ontwikkeling is. Muziek van groepen die nieuw repertoire uitproberen of een nieuwe bezetting aan het publiek willen laten wennen. Het eerstvolgende concert van Jazz in Serah is 8 maart met het duo Vandoorn/Van Vugt. (<http://jazzinserah.nl/design2/>)

Nieuwe afleveringen in filmreeks Jazzportretten gepresenteerd

In het Bimhuis zijn 14 februari twee nieuwe afleveringen gepresenteerd uit de filmreeks Jazzportretten van het Nederlands Jazz Archief. In de portretten stonden de drummers Han Bennink en Pierre Courbois ruim een half uur centraal. Op 4 april worden andermaal twee Jazzportretten gepresenteerd: van bassist Ruud Jacobs en pianist Cees Schrama. De Jazzportretten zijn iedere zondag om 19.30 uur op het digitale kanaal NPO Cultura te zien. Het schema van de eerstkomende uitzendingen is als volgt: 1 maart: Yuri Honing, 8 maart: Corrie van Binsbergen, 15 maart: Eric Vloeimans, 22 maart: Pierre Courbois en 29 maart: Michiel Borstlap. De reeks Jazzportretten wordt gemaakt door Jan Kelder.

Deelnemers Arrangers Workshop Metropole Orkest bekend

Als enige Nederlander is de 18-jarige Mikel van Dijk geselecteerd voor deelname aan de jaarlijkse Arrangers Workshop van het Metropole Orkest. Hij is veruit de jongste deelnemer. De in totaal acht deelnemers (in de leeftijd van 19 tot 35 jaar) zijn uit zeven landen afkomstig. Ze komen van 18 tot 24 mei naar Hilversum. Daar gaan ze arrangeren voor zangeres Lalah Hathaway en krijgen ze gedurende een week workshops van Vince Mendoza. Het resultaat wordt op 23 mei tijdens een afsluitend concert in Paradiso (Amsterdam) ten gehore gebracht.

Volg Jazzflits ook op Facebook

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

The Ghost, The King and I met vlnr: gitarist Vincent Koning, pianist Rob van Bavel en bassist Frans van Geest. (Persfoto)

JAZZTRIO MET STRIJKERS OP EERSTE ALBUM VAN NIEUW EIGEN LABEL METROPOLE ORKEST

Het eerste album van het nieuwe label MO Blue, waarop het Metropole Orkest zijn eigen opnames van orkestrale pop en jazz gaat uitbrengen, is 21 februari verschenen. Op de plaat, 'The Inventors' getiteld, zijn de Metropole Orkest Strings aan de formatie The Ghost, The King and I (bassist Frans van Geest, gitarist Vincent Koning, pianist Rob van Bavel) gekoppeld.

Het idee voor de plaat ontstond in de zomer van 2013. Het zou een album moeten worden met originele jazz gebaseerd op klassieke composities, gespeeld door het trio aangevuld met de strijkers van het Metropole Orkest onder leiding van dirigent Rob Horsting. De strijkers van het orkest zijn veelal klassiek geschoold, maar bezitten tevens de speciale timing die nodig is om jazz te spelen. Het album 'The Inventors' bevat negen bewerkingen van Rob van Bavel, onder meer van stukken van Debussy en Ravel. 'Chamber jazz' voor mensen met een heel grote huiskamer, aldus een persbericht van het Metropole Orkest.

Bekijk hier een video over dit project:

<https://www.youtube.com/watch?v=r9bDFIKgFwo#t=18>

Zevende cd Francien van Tuinen uit

"Na twee maanden van noeste arbeid is mijn nieuwe album af", zo meldt zangeres Francien van Tuinen ons. De cd heet 'Countryfied' en is haar zevende plaat. "Een album vol met nieuw eigen werk met folk- en indie pop-invloeden. Met teksten over dingen die me opvallen en die me aan het denken zetten. Alledaagse zaken zoals wroeten in de aarde, vragen van kinderen waarop ik geen antwoord weet, endorfine, frisse lucht. Dat soort dingen." Van Tuinen wordt op haar nieuwe plaat begeleid door haar vaste band: Jesse van Ruller (gitaar), Jeroen Vierdag (bas) en Martijn Vink (drums). Luister hier naar een track: <http://bit.ly/1L25lvq>.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZ OP PAPIER

THE LION AND THE WOLFF

Richard Havers.

**Blue Note :
the finest in jazz since 1939.**

Tielt : Lannoo i.s.m. Terra, 2014.

400 pag. : ill. ; 29x22 cm.

ISBN 978-90-820-7491-8 geb.

Vertaald uit het Engels.

Oorspronkelijke ondertitel:

Uncompromising expression.

Prijs 55 euro.

Bekijk een video over het boek:

<http://bit.ly/1zkQkzi>

'The lion and the wolff' is de naam van het stuk dat trompettist Lee Morgan in 1960 op de plaat zette. Het was een hommage aan de oprichters van Blue Note, Alfred Lion en Francis Wolff. Het was hun aandacht voor het detail, in elke fase van het productieproces, waaraan het label zijn faam te danken heeft: vanaf de zorg die aan de opname werd besteed tot aan de vormgeving van de platenhoes.

Het label en, in zijn duistere jaren, zijn adepten, hebben geen gelegenheid voorbij laten gaan die goede naam warm te houden. Dat uitte zich in de eerste plaats door onnoemelijk veel heruitgaven. Reeds in 1955, toen het standaard was geworden de diameter van de lp te verhogen van 25 naar 30 centimeter, bestonden de eerste twee platen in de 1500-serie uit heruitgaven van opnamen van Miles Davis, aangevuld met niet eerder uitgebrachte takes. Onder de vlag van Liberty werden monoplatten opgevijseld tot 'electronically rechanneled stereo'. United Artists hergroepeerde sessies op dubbel-lp's. Japan bracht ettelijke series uit, waarvan er, in een hang naar de oude vormgeving, sommige nauwelijks van de originele waren te onderscheiden. Michael Cuscuna was hun behulpzaam in het zoeken naar onuitgebrachte opnamen. Was er, zoals bij een sessie met Kenny Dorham, genoeg materiaal voor twee extra lp's, als het maar om een of twee nummers ging, werden ze gebundeld tot een doos met drie lp's. En zo kunnen we nog even doorgaan.

Dan waren er twee bundels met levensgrote reproducties van de beroemde platenhoezen, twee portfolio's met foto's van Francis Wolff, een dvd van het 'feestje' dat in 1985 de herstart van het label gestalte moest geven, en de 'biografie' van het label, in 2001 geschreven door Richard Cook.

En dan is er andermaal een boek, dat nu het 75-jarig jubileum luister wil bijzetten. Het ontbeert een eigenlijke titel. Het is de slogan die elke lp in de 4000-serie sierde en de traditie van het label verwoordde. De opzet is gelijk aan die van Cook: de al vele malen bezongen historie en een greep uit de platen. De Britse journalist Richard Havers maakte er een en al lofzang van. Vanaf de aanvang in het Berlijn van de jaren dertig komt het uit bij een 'killer' van een plaat, waardoor je je helemaal laat 'meeslepen'. Het vlot geschreven verhaal verzandt halverwege in een aaneenschakeling van representatieve platen, die daarna nog eens apart worden belicht. Als de schrijver door zijn voorraad adjectieven heen is, heet het: "Het woordenboek komt lovende woorden te kort om deze moedige en avontuurlijke plaat te beschrijven."

Kritische kanttekeningen zijn schaars. Vergeleken bij een hoesontwerp van Reid Miles is dat van zijn opvolger 'het van andere labels bijeengeraapte rommeltje van artworkideeën'. Verderop heeft Havers het over 'de achtergrond waartegen een ander groot bedrijf pogingen ging doen Blue Note nog dieper het big-business-moeras in te trekken.' Elders lijkt hij even de jazzpurist tegemoet te komen: 'Er zijn sommigen die – met enig recht – stellen dat dit niet echt een jazzalbum is' om de tegenwerping dan recht te breien met 'Laat de kniesoren maar kniezen, luister gewoon naar de plaat.'

Het rijk geïllustreerde boek bevat tal van foto's en platenhoezen, onder andere bijeengebracht in fraaie collages, geselecteerd op kleur of belettering. Er zijn contactafdrukken te zien met de markeringen van de ontwerper en de krabbeltjes van Alfred Lion, opgetekend tijdens de sessie. Informatief voor de verzamelaar is een dubbele pagina met afbeeldingen van 23 labels, soms met minieme verschillen tussen de originele uitgaven en de replica's (pag. 342-343). Op een paar missertjes na – Lee Morgan heet meermalen Lee Morgel – is dit voorbeeldig verzorgd boekwerk de uitgave die de jubilaris voor ogen moet hebben gestaan.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

OLOV LÖVMO TRIO

Wood Songs

Kirkelig Kulturverkstad

(<http://lovemomusic.com/shop/>)

Bezetting:

Olov Lövmö (p),
Robin Draganic (b),
Andrea Marcelli (d).

GOV'T MULE

FEATURING JOHN SCOFIELD

ScoMule

Provogue

Bezetting:

Warren Haynes (g),
Allen Woody (b),
Matt Abts (d),
+ John Scofield (g),
Dan Matrazzo (keyb).

De jonge Zweed Olov Lövmö past in het rijtje Jan Johansson, Anders Widmark en Mathias Algotsson, allemaal jazzpianisten die putten uit de traditie van folk, hymnen, psalmen en jazz. Zij geven een eigen draai aan dat materiaal, of maken zoals Lövmö composities die qua sfeer daarop aansluiten.

Niet toevallig lijkt op 'Wood Songs' het mooie volksdeuntje 'Emigrantvisa' te staan dat ook voorkomt op de cd 'Jazz På Svenska' van Jan Johansson, waarmee de helaas voortijdig overleden pianist (1931-1968) ook buiten Zweden scoorde. 'Jag lyfter ögat mot himmelnen' (Ik deed mijn ogen open naar de hemel) is van religieuze oorsprong.

Het trio maakt vriendelijke, melodieuze en makkelijk in het gehoor liggende trio jazz. 'Minder is meer' werd het aangekondigd in een Duitse jazzclub. Zijn doorgaans ingehouden toon klinkt weemoedig. Het trio maakt rustgevende maar toch tot de verbeelding sprekende muziek. Afgaande op de titel komt bij het afspelen van het platendebuut van het trio de associatie met 'eeuwig zingende bossen' al gauw boven drijven. Dat die sfeer ook spannend kan zijn bewijst 'Wood Songs'.

Lo Reizevoort

Maak hier kennis met Olov Lövmö:

https://www.youtube.com/watch?v=-II_XZmVKEU

Gov't Mule is een blues/Southern Rock-trio opgericht in de jaren negentig door gitarist Warren Haynes en bassist Allen Woody (die beiden ook deel uitmaakten van de The Allman Brothers Band) en met Matt Abts op drums. Gov't Mule brengt zeer frequent (live-)albums uit waarop naast eigen werk ook veel repertoire van anderen wordt gespeeld en vaak met gastmuzikanten wordt gewerkt. 'ScoMule' is het project van Gov't Mule met jazzgitarist John Scofield. De dubbel-cd is een live-opname uit 1999.

‘ **Het album 'ScoMule' klinkt fris en up-to-date** ’

Dat de plaat niet eerder is uitgebracht hangt vermoedelijk samen met het plotselinge overlijden van bassist Allen Woody in 2000. Waarom het dan vervolgens vijftien jaar duurt heb ik niet kunnen ontdekken. Voor fans van Gov't Mule zal de samenwerking met John Scofield wellicht vreemder zijn dan omgekeerd voor jazzfans. Volgers van Scofield weten dat hij in een breed spectrum werkzaam is, waarin de scheidslijnen tussen soul, funk, rock, blues en jazz vloeiend zijn. Scofield verstaat de kunst die afbakeningen te doorbreken in zijn eigen stijl, waarin toch vaak een 'funky bluesy' speelwijze te herkennen is. Het meeste repertoire op 'ScoMule' is van de hand van Haynes en Scofield, maar ook met werk van James Brown ('Doin it to death' en 'Pass the peas') en Wayne Shorter ('Tom thumb'). 'ScoMule' wordt gekenmerkt door talrijke improvisaties en lange soli van Haynes en Scofield. De plaat klinkt fris en up-to-date, het vijftien jaar op de plank liggen is er niet van af te horen en het spelplezier is duidelijk hoorbaar. Scofield met een 'bluesy touch'? Gov't Mule met een 'jazzy feel'? De heren hadden er in ieder geval zin in. Kortste nummer duurt ruim negen minuten, het langste 23 en de brommende 'walking bass' van Allen Woody is om te smullen!

Frank Huser

Gov't Mule met 'Tom thumb': <http://bit.ly/1zVfTt9>

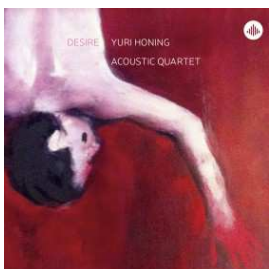
JAMIE CULLUM
Interlude
 Island Records

Bezetting (o.a.):

Jamie Cullum (p, org, voc),
 James Allsop (kl, ts),
 Tom Challenger (ts),
 Rob Updegraff (g),
 Tom Giles (d).

YURI HONING ACOUSTIC QUARTET
Desire
 Challenge

Bezetting:

Yuri Honing (ts),
 Wolfert Brederode (p),
 Gulli Gudmundsson (b),
 Joost Lijbaart (d),

JAZZ OP DE PLAAT

Het is ruim tien jaar geleden dat een nog jonge knul opzien baarde met zijn onconventionele benadering van jazzstandards. Zijn tweede uitgebrachte album 'Twentysomething' (2004) was zijn grote doorbraak. Na omzwervingen in min of meer pop georiënteerde jazz en muziek waarin elektronica een prominente rol speelt, is zanger/pianist Jamie Cullum met 'Interlude' terug bij zijn wortels, de jazz zoals hij zelf zegt, zijn zevende studioalbum. Inderdaad is het karakter van 'Interlude' weer meer jazz dan op sommige van zijn vorige albums. Maar Cullum houdt dat luchtige waardoor het repertoire op deze plaat het karakter heeft van 'liedjes'. Dat is geen diskwalificatie, zeker niet.

Maar hij houdt ook op 'Interlude' die 'speelse' populaire benadering die hem zo kenmerkt. Cullum heeft ervoor gekozen om te werken met een groot orkest in een live-setting in de studio. Dat komt de opname ten goede. Het klinkt warm en oprecht. Fraaie arrangementen en mooie duetten met vocalisten Gregory Porter en Laura Mvula. Cullum is zeer op dreef en zijn vertolkingen werken aanstekelijk.

Frank Huser

Interlude, de album-trailer:

www.youtube.com/watch?v=ohc1C2QgfUs#t=347

Met het spel van saxofonist Yuri Honing heb ik een soort haat-liefdeverhouding: speelde de man maar eens wat toegankelijker! Dat heb ik ook bij Lee Konitz. Waarschijnlijk om dezelfde reden: de eigenzinnige, persoonlijke muziek die beiden maken. Een paar jaar geleden hoorde ik op Radio 6 een 'gesprekje' tussen Honing en drummer Joost Lijbaart. Met stijgende verbazing hoorde ik de tenorsaxofoon en het slagwerk aan. Het was een bijzondere gebeurtenis. De muzikanten waren - met ieder zijn eigen vocabulaire - muzikaal even volledig met elkaar vervlochten. Hoe zeldzaam is dat? Yuri Honing was in ieder geval op dat moment voor mij een groot muzikant. Evenals uiteraard Joost Lijbaart. Op het nieuwe album 'Desire' hoopte ik opnieuw zoiets bijzonders te beleven, maar dat is niet het geval.

Zeker, Yuri Honing is sinds die radio-uitzending al weer 'jaren' verder. Zijn zoektocht naar de essentie is nog lang niet beëindigd. Hij probeert met steeds minder middelen steeds meer te zeggen. In eerste instantie dacht ik bij beluistering van 'Desire': die tenorist heeft op drie na al zijn kleppen dichtgelast. Dat is natuurlijk niet waar, maar het geeft wel aan hoe schijnbaar eenvoudig hij zijn muziek wil houden. Wat bij beluistering ook meteen opvalt, is hoe fris Honings medemusici spelen. Met zijn drieën spreiden ze sierlijk, om niet te zeggen liefdevol, een bedje voor Yuri Honing. Die vertelt vervolgens met zijn brede toon kaal, dwars en traag zijn verhaal. Als ze dat zo hebben afgesproken, is het heel goed gedaan.

Voor 'Desire' heeft de groep acht 'liedjes van verlangen' bijeengebracht. Melancholie voert de boventoon. Honings vertolkingen zijn zwaar, traag en ernstig van karakter. Alsof in alle muziek het thema van 'Lasciate mi morire' (de vijfde track) - 'Laat mij sterven' - van de renaissance-componist Claudio Monteverdi moet doorklinken. Ik ben benieuwd welke volgende stap Honing gaat zetten.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over 'Desire':

https://www.youtube.com/watch?v=fcpX4YX2_tk

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

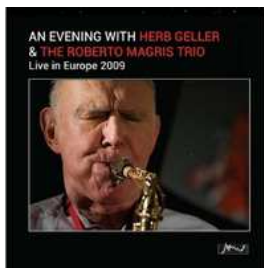
BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA
The Music Of Enrico Pieranunzi
W.E.R.F.

Bezetting (o.a.):

Serge Plume, Nico Schepers, Pierre Drevet, Jeroen van Malderen (tp), Marc Godfroid, Lode Mertens (tb), Frank Vaganée, Kurt van Herck, Bart Defoort, Bo van der Werf (rieten), Jos Machtel (b), Toni Vitacolonna (d).

**HERB GELLER &
 THE ROBERTO MAGRIS TRIO**
An Evening With Herb Geller
JMoods

Bezetting:

Herb Geller (as), Roberto Magris (p), Nikola Matosic (b), Enzo Carpentier (d).

JAZZ OP DE PLAAT

'The Music Of Enrico Pieranunzi' is alweer de achttiende cd van het Brussels Jazz Orchestra (BJO). Ook deze is, zoals veel BJO-cd's, opgebouwd rond één componist. Hier is de Italiaan Enrico Pieranunzi de hofleverancier. Pieranunzi is geen onbekende in Nederland. Zo speelde hij met pianist Bert van den Brink, met bassist Hein Van de Geyn en nog niet zo lang geleden met bassist Jasper Somsen. En dan is er nu een cd van het Brussels Jazz Orchestra met zijn composities en zichzelf achter de toetsen. Met arrangementen en trompetsoli van Bert Joris.

‘ **Om het kort te zeggen: schoonheid en perfectie** ’

De live-opnames vonden eind augustus 2014 plaats in De Werf in Brugge. Acht nummers kwamen op de plaat. Het resultaat is een afgewogen geheel en getuigt van verfijnde smaak. Natuurlijk proef je 'tagliatelli' en 'spinazie' of 'champignon' dan wel 'spek'. Maar de romige saus die het orkest daaroverheen gooit, zorgt voor muzikale eenheid in de verscheidenheid. Met de soli van Bert Joris als milde peper voor de pit. Perfectie en schoonheid, daar is het eigenlijk wel mee gezegd wat deze plaat betreft.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een korte video-impressie van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=CFLcSkEL-is>

De Italiaanse pianist Roberto Magris, woonachtig in Triest, onder contract bij het Amerikaanse label JMoods, vist net als pianist Rein de Graaff regelmatig in de Amerikaanse muzikantenvijver. Haalt hij een goede vis boven, dan volgt een tournee met zijn Roberto Magris Trio als begeleiders. Deze cd is een live-opname van dat trio met de op 19 december 2013 overleden altsaxofonist Herb Geller in het brandpunt. Deze grijze eminentie (geboren in 1928) was na zijn pensionering nog heerlijk actief. Op zijn cd's 'The Herb Geller Quartet' (1993) en 'You're Looking At Me' (1997) speelt hij nog heel fris en levendig, en horen we een altsaxofonist in de kracht van zijn leven.

‘ **De cd is een mooi slotakkoord van Herb Geller** ’

Op 'An Evening With Herb Geller' staan opnames die tijdens het Novi Sad Jazz Festival in Servië in november 2009 werden gemaakt, met twee bonusstukken van een concert in Wenen, tweeënhalve week later. Mogelijk was dat Gellers laatste opname. De net 81 jaar geworden altsaxofonist speelt bedachtzaam, alsof de jaren gaan spreken. Hij neemt de tijd om de thema's uit te werken en er op te improviseren. Twijfelt hij? Integendeel, zijn spel straalt nog altijd overtuiging uit. Hij weet nog altijd de weg, maar doet het een stapje rustiger aan.

In 'Celebrating Bird' lijkt het alsof hij tweestemmig speelt. Er is wat voor te zeggen, dat hij Jimmy Rowles' 'The peacock', helemaal solo spelend, iets te snel, te schielijk neemt. Maar dat is in wezen het enige spijkertje dat ik op laag water kan vinden. De cd wordt afgesloten met 'Pretty woman' van Stephen Sondheim. Daar straalt het genoeg van af. De cd is een mooi slotakkoord in het oeuvre van deze altsaxofonist.

Hessel Fluitman

Bekijk deze Magris en Geller in Servië:
<https://www.youtube.com/watch?v=2IJ79eXCDzw>

KLATWERK 3
Eyeopener
Aliud Records

Bezetting:

Boelo Klat (p, comp),
 Ruud Vleij (b),
 Ancel Klooster (d).

DELFEAYO MARSALIS
The Last Southern Gentleman
Troubadour Jass Records

Bezetting:

Delfeayo Marsalis (tb),
 Ellis Marsalis (p),
 John Clayton (b),
 Marin 'Smitty' Smith (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De laatste tijd lijkt er alleen nog maar slecht nieuws uit Groningen te komen, met alle aardbevingen en half-instortende huizen. Gelukkig brengt pianist Boelo Klat ons wel goed nieuws, want met 'Eyeopener' heeft hij weer een nieuw pareltje aan de discografie van zijn trio Klatwerk 3 toegevoegd. Ingeklemd tussen twee zeer vrij geïnterpreteerde liedjes van anderen (Billy Joels 'Piano man' en Henry Mancini's 'Moon river') brengt Klat vooral een eerbetoon aan zijn muzikale helden. De titel 'Walk like a Monk' zegt voldoende, en bevat een aanstekelijk thema, waar Misha Mengelberg zich niet voor zou hebben geschaamd. Maar meer nog dan de oude Thelonious is Abdullah Ibrahim een invloed op het spel van de Groninger. Hij wordt geëerd met inlostuk dat simpelweg 'Ibrahim' heet, maar ook in stukken als 'Flow 2' en 'Song for my sister' herken je de invloed van de Zuid-Afrikaan. Een derde held die boven 'Eyeopener' zweeft, is Horace Silver. 'B.A.R. blues' is doortrokken van zijn funky pianobenadering. Als we de drie rolmodellen optellen, kunnen we concluderen dat Klat raak geplaatste noten belangrijker vindt dan een hele notenwaterval. Hij is to the point, geestig, en met het klimmen der jaren wordt hij steeds wijzer. Nieuw op dit album is bassist Ruud Vleij. Hij is Rico de Jeer komen vervangen en doet dat uitstekend. Hij is een precieze begeleider en zet zangerige solo's neer, zoals in 'Reiziger', dat hij zonder zijn kompanen aan de plaat heeft toevertrouwd. De compacte aard van het trio is optimaal behouden gebleven en het wordt tijd dat de rest van Nederland de Groningers eens gaat ontdekken.

Herman te Loo

Hier zijn fragmenten van het album te horen:

<http://klatwerk3.nl/nieuws/nieuwe-release-eyeopener/>

Delfeayo Marsalis heeft een betrekkelijk bescheiden discografie onder eigen naam als het gaat over zijn werk als bandleider, maar een enorme lijst van uitgaven waaraan hij als trombonist heeft meegewerkt of als producer wordt vermeld. 'The Last Southern Gentleman' is zijn vijfde album onder eigen naam. De kern van het kwartet zijn vader en zoon Marsalis, op respectievelijk piano en trombone, op uitmuntende wijze bijgestaan door de jonge drummer Marvin Smith en de routinier John Clayton op bas, geschoold door Ray Brown en spelend op een aan hem door Brown nagelaten bas. Plus de vermelding dat Clayton de bas onversterkt bespeelt. Dat is niet zomaar een technisch detail, maar een door Marsalis verlangde omstandigheid die ook expliciet vermeld wordt in de cd-omslag ("...to obtain more wood sound from the bass" – om meer hout in het basgeluid te krijgen). Zie hoe hier de musicus/producer Marsalis spreekt. 'The Last Southern Gentleman' is een verzameling composities die een romantisch soort jazz laten horen. Mainstream met een zwoel sfeertje, vooral door de zacht gespeelde trombone van Marsalis, ontspannen en bedachtzaam. Muziek gespeeld met bijna delicaat klinkende grooves en uptempo nummers met brushes. Denk aan de tijd van 'Gone with the wind' (maar dan zonder de contouren van de burgeroorlog), de enorme landhuizen in het zuiden van het land, waar de dames zich opmaken in hun boudoirs terwijl de 'gentlemen' op de veranda hun zaken bespreken en nippen aan hun 'lemonades', terwijl in de hal van het landhuis zachtjes een jazzkwartet speelt.

Frank Huser

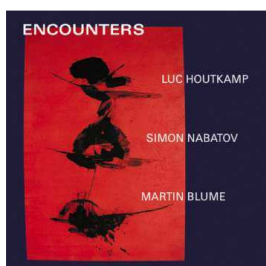
Beluister 'The secret love affair': <http://bit.ly/19nbe10>

JILL BARBER
Fool's Gold
Outside Music
www.jillbarber.com

Bezetting:
 Jill Barber (voc),
 Les Cooper (g),
 Robbie Grunwald (p, keyb),
 Drew Jurecka (v, kl, saxen),
 Steve Zsirai (b),
 Mark Mariash (d).

**LUC HOUTKAMP/
 SIMON NABATOV/MARTIN BLUME**
Encounters
Leo Records

Bezetting:
 Luc Houtkamp (ts, as),
 Simon Nabatov (p),
 Martin Blume (d, perc).

JAZZ OP DE PLAAT

Ze klinkt qua stem als Duffy, dat blonde Engelse zangeresje dat op haar beurt weer klonk als een souldiva op leeftijd. Toch is de Canadese Jill Barber pas 35. Je kunt op haar laatste cd 'Fool's Gold' Barbers liefde voor folk/pop en zelfs voor sexy Motown-sounds terughoren, maar het jazzgevoel zit onmiskenbaar in de tien stukken die Barber samen met haar bandleden schreef. Het zijn ontspannen titels met makkelijk verteerbare 'hooks', melodieën en arrangementen die je terugvoeren naar de jaren veertig, vijftig en zestig.

De sfeer van de strak uitgevoerde liedjes is die van weemoedige romantiek. De countrysnik is niet letterlijk hoorbaar maar zit verscholen in teksten en instrumentatie met onder andere vioolklanken. En dan is er Jill zelf nog met haar uitgesproken stem waarover een fijn schuurpapiertje is gehaald. Hoewel ze in Canada een grote naam is, is Barber in Europa relatief onbekend. Maar daar komt verandering in. Dit najaar toert ze door ons werelddeel.

'Fool's Gold' is alweer Jill Barbers zesde album. De nostalgie regeert. Op haar website schrijft Barber: "Ik kan het niet helpen, maar ik verlang naar andere muzikale tijdperken. Als ik naar Etta James, Ray Charles of Carole King luister, voel ik me bijna dronken. Als ik mijn eigen muziek schrijf hoop ik dat dat een soundtrack voor een perfecte romance oplevert. Of op zijn minst muziek die het goed doet op een cocktailparty." In die opzet is Barber beslist geslaagd.

Hans Invernizzi

Bekijk hier een track van de cd: <http://bit.ly/1vHSVqY>

De laatste jaren kennen we saxofonist Luc Houtkamp vooral van zijn POW Ensemble in diverse verschijningsvormen. Composities en elektronicegebruik spelen daar een grote rol in. Met het verschijnen van 'Encounters' horen we hem eindelijk weer eens in een (vrije) improvisatiesetting. De cd is de weerslag van een ontmoeting (vandaar ook de titel) in maart vorig jaar met pianist Simon Nabatov en slagwerker Martin Blume. Met de laatste heeft hij in het verleden al regelmatig samengewerkt, maar de confrontatie met Nabatov is nieuw. Met dat in het achterhoofd is 'Encounters' een verbluffend album. Het drietal weet elkaar namelijk uitstekend te vinden in doorgaans lastige parameters als ritmiek, vorm en dynamiek. Een fraai voorbeeld is 'Stumbling [upon]'. Hierin worden klankerupties gescheiden door stiltes, en die vorm is zo strak dat het zelfs lijkt alsof er afspraken op papier hebben gestaan. Opvallend in het spel van Houtkamp is de lyriek die er de afgelopen jaren steeds meer in is gekomen. De warmte krijgt in zijn toon de overhand en in 'Meeting [of]' zijn de contouren van een melodie te vinden. Virtuoso Nabatov zet zijn hele arsenaal in en Blume is een fantasierijke ritselaar die kleur minstens even belangrijk vindt als ritme. Met zijn drieën zorgen de heren voor verstilde spanning, krachtige freejazz-explosies (zoals de opening van 'Bumping [against]' met zijn Ayleriaanse melodiën) en hypnotiserend repeterende ostinati. Heel begrijpelijk dat ze het plan hebben opgevat om regelmatig samen het podium te delen.

Herman te Loo

Hier is het trio tijdens dit concert aan het werk:
<http://youtu.be/Z10IQhnOxG0>

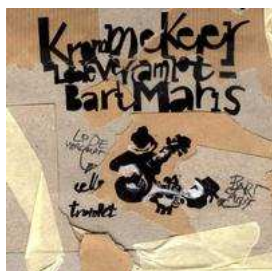
Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLAAT

LODE VERCAMPT & BART MARIS

Krommekeer

El Negocito Records

Bezetting:

Bart Maris (tp),
Lode Vercampt (c).

WALABIX

Walabix Invites Bart Maris

El Negocito Records

Bezetting:

Bart Maris (tp, flh, piccolo tp),
Quentin Biardeau (ss, ts),
Gabriel Lemaire (as, bars, kl),
Valentin Ceccaldi (c),
Adrien Chennebault (d).

Bart Maris is als trompettist niet voor een kleintje vervaard. Deze Vlaamse voorvechter van eigentijdse jazz en/of improvisatie is niet voor een gat te vangen. Als impro-trompettist is hij bekend van X-Legged Sally, Flat Earth Society, 1000 en nog zo'n twintig andere bands. Ook speelde hij bij The Electric Barbarian. Recentelijk verschenen twee cd's waarop hij te horen is.

'Krommekeer', de titel van de eerste cd, verwijst naar zijn geboorteplek in Meerbeke. Mogelijk dat hij daardoor wat nostalgisch gestemd was tijdens de opname. Op de plaat is Maris te horen in een duo met cellist Lode Vercampt. Deze klassiek geschoolde musicus beweegt zich vooral in experimentele klassieke en jazzmuziek. Hij heeft dan ook niet de minste moeite om zich creatief met Bart Maris te meten. Maris en Vercampt ontlopen elkaar in improviserend vermogen niet zo heel veel. Er zijn flarden van keurig samenspel en navenant geluid, maar ook exercities naar 'andere geluiden'. Zo hebben ze vijf versies achter elkaar gezet van het thema 'De zwarte fles'. Elke keer maken ze weer iets moois van het eenvoudige motiefje. Zo zoekt Maris onder meer naar het effect van blazen zonder de lippen te spannen en Vercampt gebruikt de cello als slaginstrument en werkt met flageoletten en boventonen.

Op de cd 'Walabix Invites Bart Maris', waarop Maris te gast is bij de combinatie Walabix, is het in de freejazztraditie volledig improviseren geblazen. De vijf musici hebben de muziek live opgenomen van 16 tot 18 mei 2014 en tot een doorlopend geheel samengevoegd. Er is geen scheiding tussen de stukken. In het cd-hoesje is dan ook niet de tijdsduur per stuk te vinden, maar zijn het begin- en het eindmoment aangetekend. Motto van de cd is 'La Poesia es un arma cargada de futura', oftewel: 'De Poezie is een geladen wapen van de toekomst'. Naar een gedicht van Gabriel Celaya. Het eerste stuk begint vanuit een heel klein motiefje en groeit langzaam uit tot een orgie van geluid, om daarna weer weg te zakken. Zo heeft elk deel zijn eigen uitgangspunt voor de improvisatie. Van de twee cd's is de eerste het meest toegankelijk. De tweede vergt meer studie.

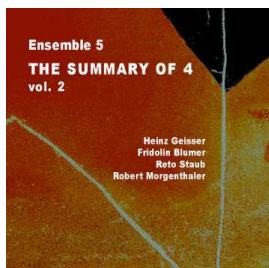
Hessel Fluitman

Bekijk het duo live: <http://bit.ly/17awFud>

ENSEMBLE 5

The Summary Of 4, Vol. 2

Leo Records

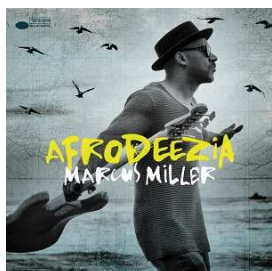
Bezetting:

Robert Morgenthaler (tb),
Reto Staub (p),
Fridolin Blumer (b),
Heinz Geisser (d, kalimba).

In de (vrije) geïmproviseerde muziek zal het niet vaak voorkomen dat er twee 'alternate takes' van een nummer op twee opeenvolgende albums te vinden zijn. Bij dit 'Volume 2' van 'The Summary Of 4' van het Zwitserse Ensemble 5 treffen we opnieuw het stuk 'Mother earth'. Het opent net als in de eerste versie met handgeklap en gejoel van de vier muzikanten, waardoor een soort ritueel wordt gesuggereerd. Maar dan wel een zonder de loodzware consequenties van dat begrip. De muziek heeft iets lichts, iets speels. Het feit dat hier twee keer hetzelfde stuk voorkomt, wijst erop dat er in de improvisaties van het kwartet wel degelijk afspraken ten grondslag liggen. Dat geeft de improvisaties structuur en maakt de muziek bijzonder goed te verteren. De speelsheid van 'Mother earth' is ook terug te vinden in de rest van de muziek op 'The Summary Of 4, Vol. 2'. De muzikanten, die elkaar van haver tot gort kennen, hebben allemaal een lichte 'touch' en laten voldoende ruimte om lucht en helderheid te creëren.

Herman te Loo

Op de site van slagwerker Heinz Geisser zijn fragmenten van het album te vinden: <http://bit.ly/1MpU8YW>

MARCUS MILLER**Afrodeezia****Blue Note****Bezetting:**

Marcus Miller (bg, bkl),
Blazerssectie, ritmesectie en koor.

JAZZ OP DE PLAAT

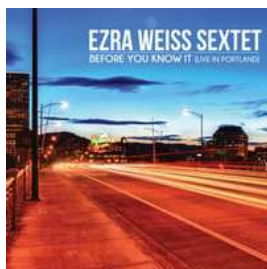
Bassist en arrangeur Marcus Miller brak eind jaren tachtig door als de tovenaars achter de opnamen van Miles Davis. Sindsdien heeft hij een reeks cd's onder zijn eigen naam uitgebracht. Zijn nieuwste, 'Afrodeezia', verscheen bij het Blue Note-label. Uiteraard is Miller op basgitaar te horen, maar hij speelt ook basklarinet. Verder nam hij de arrangementen voor zijn rekening. Voor 'Afrodeezia' ging Miller op zoek naar zijn roots. Die zoektocht begon met een bezoek aan de vesting op Goré aan de kust van Senegal, waarvandaan de slaven naar Amerika werden vervoerd. Een onderzoek naar de geschiedenis van de zwarte muziek bracht hem tot de serie stukken die op deze cd staan. Natuurlijk zijn die op zijn eigen wijze ingespeeld en afgewisselend voor koor en blazers. Die compenseren het sonore geluid van de lage instrumenten die Miller zelf bespeelt.

In de nummers gebruikt Miller zijn elektrische bas ongelimiteerd en neemt hij enkele keren zijn basklarinet ter hand. De stukken worden in alle rust uitgevoerd, maar hebben wel een dwingende drive. Miller schreef lekker rollende arrangementen voor de ritmesectie en mooie motiefjes voor de blazers en het koor. Soms is het arrangement wel erg commercieel, zoals de partij voor het koor in 'We were there'. In 'I Believe I can still hear her' haalt hij echt alles uit de kast. Hij laat een cello de melodie zo mooi mogelijk spelen. Daarmee balanceert hij wel op het randje van kitsch. In het nummer bespeelt Miller zijn basgitaar nagenoeg als een gewone gitaar. 'Afrodeezia' is een aangenaam klinkende, niet echt diepgravende Marcus Miller-plaat, met voortdurend een stevige drive.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over het album 'Afrodeezia':

<https://www.youtube.com/watch?v=9CGnTC4GVsA>

EZRA WEISS SEXTET**Before You Know It
(Live In Portland)****Roark Records****Bezetting:**

Ezra Weiss (p),
Farnell Newton (tp),
John Nastos (as),
Devin Philips (ts),
Jon Shaw (b),
Christopher Brown (d).

Na zes studioalbums is 'Before You Know It (Live In Portland)' het eerst live-album van componist-pianist en bandleider Ezra Weiss. Een vol album met de bijna tachtig minuten muziek, opgenomen gedurende twee avonden in de Ivories Jazz Lounge in Portland, Oregon (VS) in 2013. Het album bevat twee composities van eerder uitgebrachte albums, vier nieuwe werken, 'A foggy day' van George en Ira Gershwin en een schitterende vertolking van John Coltranes 'Alabama' met imponerend spel van tenorsaxofonist Devin Philips. Die alleen is de aanschaf van deze plaat al waard.

Het sextet is goed op dreef en klinkt bij tijd en wijle als een kleine bigband, strak spelend met een krachtige brede sound. Maar de zes zijn ook in staat tot een intieme manier van spelen, met een gevoelige fijnzinnige benadering, zoals in het eerder genoemde 'Alabama' van Coltrane en in de ballade 'Jessie's song'. Ezra Weiss schrijft fraaie arrangementen, speels, met mooie harmonieën, staccato gespeelde partijen en verfrissende akkoordwisselingen. Het repertoire wordt zorgvuldig gespeeld zonder dat het saai wordt of belegen klinkt. In 'Before you know it' hoor je de mooie ambiance van een live-opname gespeeld in een intieme jazzclub. Een mooi voorbeeld van goed gespeeld mainstream jazz.

Frank Huser

Beluister de track 'Jessie's song':

www.youtube.com/watch?v=6EAUk9vUsIk

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

KENNY GARRETT QUINTET

Bezetting: Kenny Garrett (ss, as), Vernell Brown (p), Corcoran Holt (b), McClenty Hunter (d), Rudy Bird (perc).

Datum en plaats:

6 februari 2015,
Paradox, Tilburg.

In het kader van zijn inmiddels al ruim een jaar geleden uitgekomen laatste cd 'Pushing The World Away' (Mack Avenue Records) toert Kenny Garrett dwars door Europa. Van Londen tot Tilburg en Tblisi (Georgië). De alt/sopraansaxofonist wordt inmiddels als de absolute top op zijn instrument beschouwd en in Tilburg liet hij geen ruimte om daaraan te twijfelen. Garrett is er niet de man naar om op stoom te komen, meer om stoom af te blazen. In Paradox opende hij op alt-sax vanaf 'pole'-positie vol gas en hield zijn kopplaats gedurende ruim tweeënhalf uur moeiteloos vol. De energie die de inmiddels 54-jarige Garrett uitstraalt is genoeg om heel Tilburg een maand lang van stroom te voorzien en zelden zag ik het stampvolle Paradox zo uit zijn dak gaan. Hoewel het carnaval pas een week later begon leek het in het laatste half uur, toen het eigenlijke concert eigenlijk al achter de rug was en Garrett iedereen uitnodigde om samen met hem een vrolijke dans in te zetten, of Tilburg daar al een voorschot op had genomen, zo feestelijk lieten de Kruikenzeikers zich van hun losgeslagen kant zien.

De eerste twee uur waren van een serieuze orde waarin Garrett alle kanten van zijn brede muzikale achtergrond de revue liet passeren. Garrett kan vrij spelen als de besten, keihard swingen waar dat nodig is, een latin-nummer spelen alsof Sonny Rollins meeluistert, een rustige blues uitdiepen of een oude standard ('Body and soul') revitaliseren, en of hij dat op alt- of sopraansaxofoon doet, maakt eigenlijk niets uit. Zijn band bestaat uit jonge musici die nog niet erg bekend zijn maar allen de mogelijkheid in zich bergen om op een gegeven moment zelf bandleider van betekenis te worden. Vernell Brown deed de overleden steunpilaar Mulgrew Miller met zijn subtiele begeleiding en frenetieke solo's bijna vergeten, terwijl Hunter in duo's met Garrett liet horen dat hij in zijn eentje de muziek met gemak kon dragen. De diepbruine kleuring van de rustig spelende Holt en de accenten die Bird aanbracht waren misschien minder opvallend maar tilden de muziek wel degelijk naar een hoger plan. Een concert dat niet snel overtroffen zal worden.

Tom Beetz

JAZZ OP DE PLANKEN

Het concert van Kenny Garrett in Paradox zal niet snel worden overtroffen. (Foto: Tom Beetz)

McClenty Hunter kon de muziek in zijn eentje met gemak dragen, zo liet hij in duo's met Garrett horen. (Foto: Tom Beetz)

PIERANUNZI/ SOMSEN/MIRABASSI

Bezetting:

Enrico Pieranunzi (p), Jasper Somsen (b),
Gabriele Mirabassi (kl).

Datum en plaats:

6 februari 2015, Bimhuis, Amsterdam.

Voor een korte tournee door Nederland vormde pianist en componist Enrico Pieranunzi een kamerjazztrio met contrabassist Jasper Somsen en klarinettist Gabriele Mirabassi. In 2012 werkte Somsen voor het eerst samen met Pieranunzi tijdens een tournee. Nu traden ze op met de Italiaanse klarinettist Mirabassi. Onder de noemer klassieke kamerjazz bliezen ze nieuw leven in de muziek van het album 'Racconti Mediterranei' (New Mediterranean Tales, Egea Records, 2000), waarop Pieranunzi en Mirabassi samenwerkten met contrabassist Marc Johnson.

Pieranunzi is ruim vier decennia internationaal actief en kan worden gezien als een meesterpianist, die moeiteloos schakelt tussen jazz, klassiek en avant garde. Naast eigen composities interpreteerde hij onder meer muziek van Ennio Morricone en Nino Rota en Scarlatti. Het concert in het Bimhuis werd gekenmerkt door een serene atmosfeer. In deze intieme setting kreeg elke noot een eigen kleur en betekenis. Pieranunzi hecht aan balans en werkt vanuit de nuancering. Zijn toucher is uitermate verfijnd, zijn souplesse verbluffend. Zijn composities zijn zorgvuldig opgebouwd en veelal lyrisch gestemd, maar laten ook veel ruimte voor swing en improvisatie.

Mirabassi benutte alle vrije ruimte om zijn ideeën te ventileren. Met messcherp geplaatste noten, zijn gedetailleerde fraseringen en glissando's, alles even subtiel, benam hij je de adem. Hij is in staat om de klarinetklank te kleuren als een accordeon of melodica. Mirabassi ging zichtbaar op in de muziek en is daarbij uitermate beweeglijk. Zijn acrobatische lichaamsmimiek stond volledig ten dienste van zijn spel, wat hij onderstreepte met hard voetgestamp.

De Nederlandse contrabassist Somsen genoot zichtbaar van de interactie met zijn Italiaanse kompanen en gaf de mediterrane vertellingen zijn eigen kleur mee. Zijn warme geluid en subtiel spel mengden zich moeiteloos met de virtuoze teneur van het concert. Een veelbelovende samenwerking die door het publiek werd gewaardeerd. Het beleefde het concert intens.

Roland Huguenin

JAZZ OP DE PLANKEN

Enrico Pieranunzi. (Foto: Joke Schot)

Jasper Somsen. (Foto: Joke Schot)

Volg JF op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

ZARA MCFARLANE

Bezetting:

Zara McFarlane (voc),
Binker Golding (ts),
Pete Edwards (p, rhodes)
Jay Edwards (b),
Moses Boyd (d).

Datum en plaats:

22 januari 2015,
De Oosterpoort, Groningen.

Zara McFarlane, de nieuwe ster aan het souljazzfirmament, kwam op als een diva in de, voor deze keer tot nachtclub omgetoverde, kleine zaal van De Oosterpoort. Een jonge frisse band stond klaar in een oase van mooi uitgelichte hoekjes op het anders toch enigszins koude podium van deze zaal.

McFarlane's reputatie was haar duidelijk vooruit gegaan. De zaal was grotendeels gevuld met kenners. Bezoekers klaptten als ze de opening van nummers herken- den en overal in de zaal werd druk 'ge- bootlegged'. Niemand leek iets te willen missen van het concert. En terecht!

Zara McFarlane bracht een gevarieerd jazzprogramma, waarin ze verschillende facetten van zowel haar persoonlijk als muzikaal leven liet zien. Het nummer 'More than mine' was gebaseerd op een verloren liefde. In 'Woman in olive groves', een nummer van haar tweede al- bum 'If You Knew Her', werden McFarlane's persoonlijke ervaringen in Italië knap verweven met de jazzge- schiedenis. Het nummer refereerde zon- der twijfel aan het emotionele 'Strange fruit' van Billie Holiday.

Bassist Jay Edwards opende 'Police and thieves', eveneens van McFarlane's tweede album, met een vette bassolo. Vanuit de coulissen werd hij uitbundig aangemoedigd door de zangeres en de overige bandleden. Pianist Peter Edwards volgde met een emotionele solo. Hij speelde sowieso tijdens het hele concert schitterende solo's.

Dit was een goed jazzconcert, gebracht door de nieuwe lichte enthousiaste Britse jazzmusici. Het publiek vond het allemaal prachtig. Mensen gingen zelfs spontaan dansen.

McFarlane is DE diva van het volgende uur, als ze die status tenminste nu al niet heeft bereikt.

Bart Hollebrandse

JAZZ OP DE PLANKEN

Vlnr: Pete Edwards, Jay Edwards, Zara McFarlane, Moses Boyd en Binker Golding. (Foto: Willem Schwertmann)

Zara McFarlane en Jay Edwards. (Foto's: Willem Schwertmann)

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

DAVE VAN RONK

Afgelopen week zag ik de BBC-documentaire '1959: The Year That Changed Jazz'. In dat jaar werden vier revolutionaire jazz-albums opgenomen: 'Kind Of Blue' van Miles Davis, 'Time Out' van Dave Brubeck, 'Mingus Ah Um' van Charles Mingus en 'The Shape Of Jazz To Come' van Ornette Coleman. De New York jazzscene was in die tijd op z'n best en vol leven. Voor ons jazzliefhebbers is het moeilijk te beseffen dat ondertussen ook andere kunst- en muziekstromingen hoogtijdagen vierden in New York City.

Ik heb net het boek 'The Mayor Of MacDougal Street' uitgelezen. De Amerikaanse folkzanger Dave van Ronk blikt in zijn memoires terug op de folkrevival in New York, waarin hij een prominente rol speelde. Na het zien van de film 'Inside Llewyn Davis' van de Coen Brothers, hoorde ik voor het eerst van Dave van Ronk, de film is namelijk op hem gebaseerd. En net zoals je op het moment dat je een rode auto koopt overal rode auto's op de snelweg gaat zien, zag ik Dave van Ronks naam opeens overal. In een interview met Joni Mitchell, in de NY Times en plotseling zag ik zelfs een straat in Greenwich Village die naar hem is vernoemd.

'Mayor Of MacDougal Street', lees dat boek!

Dave van Ronk werd geboren in Brooklyn, verhuisde later naar Queens maar woonde het grootste deel van zijn leven in Greenwich Village. Hij was een grote inspiratie voor Bob Dylan, die Dave's arrangement van 'House of the rising sun' gebruikte op zijn eerste cd, en voor Joni Mitchell.

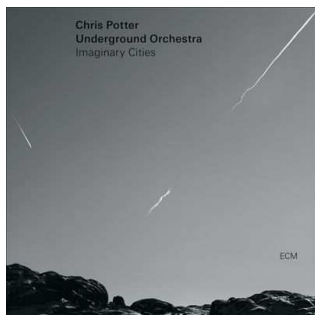
In zijn memoires beschrijft Dave van Ronk hoe muzikanten elkaar in het begin van de jaren vijftig ontmoetten in Washington Square Park om muziek te maken en kennis door te geven. Tien jaar later, toen de folkrevival zijn piek bereikte en de ontmoetingen toeristische trekpleisters werden, verplaatsten de muzikanten zich naar koffiehuisen rond MacDougal Street. Daar speelden ze tot diep in de nacht en ook overdag hingen ze daar rond. Ook in die tijd was NYC 'the place to be' voor opkomende muzikanten. Dave van Ronk beschreef de vele keren dat hij met vrienden aan een bar zat te drinken en er een andere muzikant binnenkwam die iedereen bijeen riep: "There's a new kid in town and he plays like no one I've ever heard before, you have to check him out!". Dit gebeurde onder meer toen Bob Dylan naar New York verhuisde.

Het boek 'Mayor Of MacDougal Street' is een enorme aanrader voor iedereen die een beeld wil krijgen van New York City in de jaren vijftig en zestig. In de eerste hoofdstukken wordt ook de jazzscene in die tijd beschreven en het is interessant om die bijzondere tijd te beleven vanuit het perspectief van iemand die er middenin zat. Overigens is ook de muziek van Dave van Ronk zeer de moeite waard. Het album 'Inside Dave Van Ronk' staat op dit moment op 'repeat' in mijn huiskamer. Ik zou graag nog doorschrijven over deze legendarische muzikant, zanger en verteller, maar ik raad aan: lees het boek, beluister de cd!

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 16 februari 2015

- 1 Chris Potter Underground Orchestra**
Imaginary Cities (ECM)
- 2 Anouar Brahem**
Souvenance (ECM)
- 3 Gov't Mule**
Sco-mule (Provoque)
- 4 Avishai Cohen's Triveni**
Dark Nights (Anzic)
- 5 Teus Nobel**
Legacy (Flying High)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Avishai Cohen Trio

From Darkness (Razdaz)

De nieuwe cd van het nieuwe trio van bassist Avishai Cohen.

2 Art Pepper

Neon Art (Omnivore)

Deel een van de driedelige niet eerder uitgebrachte serie live-opnames uit 1981 van de legendarische saxofonist Art Pepper.

3 New Rotterdam Jazz Orchestra

Meets Anton Goudsmit (NRJO)

Het NRJO live in het Paard van Troje te Den Haag, met als gast gitarist Anton Goudsmit.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits:

<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com:

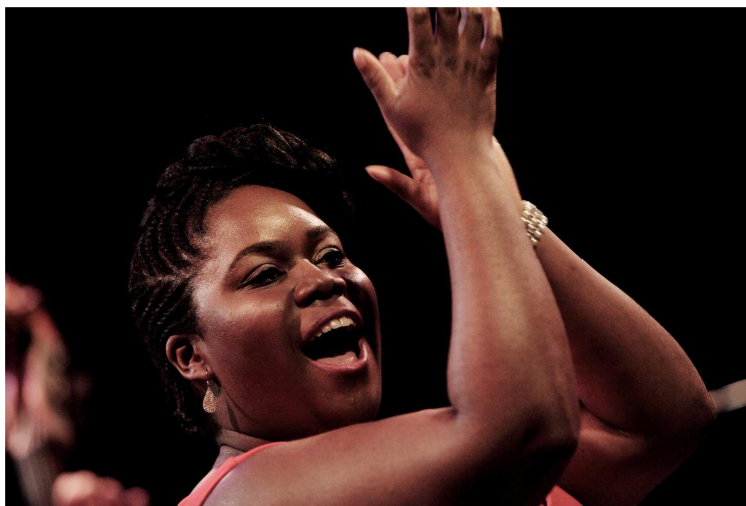
<https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>.

VARIA

Zara McFarlane 21 januari in het Bimhuis. (Foto: Joke Schot)

Zara McFarlane op Bimhuisradio

In de vorige Jazzflits plaatsten we foto's van het optreden van Zara McFarlane op 21 januari in het Bimhuis te Amsterdam. Dit concert en een interview met de Britse zangeres is terug te luisteren op <http://www.bimhuis.nl/bimhuisradio> of <http://www.mixcloud.com/bimhuis>. Op deze websites zijn ook twintig andere Bimhuis-concerten te beluisteren. Dit seizoen worden nog meer dan dertig concerten op deze sites geplaatst.

Rein de Graaff op tournee met Tineke Postma

Het trio van pianist Rein de Graaff (met Marius Beets op bas en Eric Ineke op drums) maakt vanaf eind februari een korte tournee van ruim een week met als gasten de saxofonisten Doug Webb en Tineke Postma. De reeks concerten start op 26 februari in Leer (Duitsland) en eindigt op 7 maart in het Bimhuis (Amsterdam). Andere concerten zijn onder meer in De Tor (Enschede, 27 februari), Hnita Jazzclub (Heist op den Berg, 3 maart), Bouwkunde (Deventer met het Millennium Jazz Orchestra, 4 maart) en De Harmonie (Leeuwarden, 6 maart).

Dimitri Verhulst en Griet Op de Beeck op Brokkenbal

Ter gelegenheid van de Boekenweek delen tijdens het komende jaarlijkse Brokkenbal - op 11 maart in het Bimhuis (Amsterdam) - de schrijvers Dimitri Verhulst, Griet Op de Beeck en Ellen Deckwitz het podium met een aantal musici. Die zijn speciaal voor de gelegenheid gevraagd door gitariste Corrie van Binsbergen. Het zijn Tini Thomsen (baritonsaxofoon/basklarinet), Hermine Deurloo (mondharmonica/sopraansaxofoon), Tineke de Jong (viool), Esther Apituley (altviool), Saartje Van Camp (cello), Albert van Veenendaal (prepared piano), Nora Mulder (piano), Hein Offermans (bas) en Alan Purves (percussie). Het Brokkenbal werd voor het eerst in 2003 gehouden.

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 februari 2015

1 Quincy Davis

Songs In The Key Of Q (In The Know)

2 Jamie Cullum

Interlude (Blue Note)

3 David Hazeltine

I Remember Cedar (Sharp Nine)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

1277
JazzFlits

FESTIVALS MAART (zie ook Jazzflits 232)

Zangeres Elizabeth Simonian treedt op tijdens Jazz in de Kamer. (Foto: Mark Janssen)

JAZZ IN DE KAMER

Vijftien Leidse huiskamers, Binnenstad Leiden

25 maart 2015

(<http://rgbfest.nl/#jazz-in-de-kamer>)

Vijftien huiskamers in de binnenstad van Leiden bieden woensdag 25 maart een podium aan vijftien concerten. Gedurende de avond kunnen bezoekers drie concerten van een half uur volgen. De concerten beginnen om 20.00 uur, 21.00 uur en 22.00 uur. Deelnemers kunnen kiezen uit vijf routes:

Route 1: Artvark Saxophone Quartet, Jeroen van Vliet, Magda Mendes/Emiel van Rijthoven

Route 2: Ruben Hein, Martijn van Iterson Trio, Elizabeth Simonian/Ed Verhoef/Ilja Reijngoud

Route 3: Benjamin Herman/Anton Goudsmit, Primos Del Norte, Lavalu

Route 4: Ntjam Rosie, Anne Soldaat, Adrian Elissen/Herman van Haaren

Route 5: Zapp4, Karel Boehlee/Joris Roelofs, EvenSanne.

Correctie informatie in Jazzflits 233:

JAZZTIVAL ALKMAAR

Theater De Vest, Alkmaar (andere locatie)

28 maart 2015 (één ipv drie dagen)

(<http://www.jazztival.nl/>)

Met onder anderen: zie website.